

Ко у чуда верује, чуда ствара

Страх од предстојећег не да ми мира. Слутим. Горим. Стрепим. Туробна мисао се надвија нада мном као црни облак. Заробила ме. Осећања помешана, успомене навиру, потпуна растројеност мисли, расуло ума...

Грчевито и напето корачам путем прашњаве наде. Настављам да верујем, растрзани ум не прихвата стварност. Мислима шаљем деди гвоздени штит који му не дозвољава одлазак у неповратни свет. Подсећам га како ме је водио у парк кад сам била мала, како смо заједно јели пужиће са сиром, играли карте, шетали...

У глави ми одзвањају речи лекара: *Биће чудо ако преживи*. Нервоза и неспокојство ковитлају мојим мислима. Стрепим и као напета струна чекам величанствено расуло. Осећај опомињу трула боја и облик дана. Одважност тугу не познаје. Крик собом одзвања: *Не дам га, не дам, постоји начин!*

У тмини тражим зрачак светлости, спас. Не предајем се! Беспомоћност ме чини тако слабом. Предосећање ме држе у шаци. Трачак наде наставља да лепрша и покушава да ме избави. Палим искру живота и брзином светлости шаљем дечју безусловну љубав и молитву за спас.

Очи ми цакле – пуне суза. У грлу кнедла. Чујем своје уздахе. Емоције ме надјачавају. Реч нема неспокојно ћути. Сат откуцава.

И даље верујем у чудо, из вере се изродила нада, из наде проистекла жеља да деда и ја победимо ову пролазност и прегазимо суровост овог немилосрдног живота.

Николија Бојковић Џ